

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. július 26-án.

Lekció: Máté evangéliuma 8. rész 5-13. verse

Textus: Máté evangéliuma 8. rész 8. verse: „De a százados ezt felelte: Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám.”

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt héten a gyülekezeti táborban az imádkozással foglalkoztunk, és az egyik csoportbeszélgetés során az volt a feladat, hogy egy kört osszunk szét olyan arányban, hogy milyen százalékban van jelen az imaéletünkben a dicsőítés, a bűnvallás, a kérés, a hálaadás és a közbenjárás. Abban alapvetően egyetértettünk, hogy a másokért elmondott imádságaink és a kéréseink töltik ki a legnagyobb részét az imádságainknak. Itt ebben az evangéliumi történetben is ilyennel találkozunk, amikor a százados a szolgája ügyét viszi Jézus elé. Nem baj, hogy kérünk, hiszen Jézus is erre bátorított minket: „Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitatom nektek.” (Máté evangéliuma 7. rész 7. verse)

Mit szoktunk alapvetően kérni? Imádkozunk saját egészségünkért, erőnkért, kitartásunkért. Imádkozunk közeli szeretteinkért, akár egy-egy vizsgálóért, vizsgálatért, nehézségért. Imádkozunk a gyülekezetért, annak tagjaiért, hogy minél többen legyenek azok, akik teljes szívükből megtérnek az Úrhoz. Imádkozunk a lelkészekért, hogy Isten üzenetét tisztán és jól tudják hirdetni. Ezeket a kéréseket pedig újra és újra megismételjük, hiszen fontosak nekünk. Aztán amikor az életünknek nehézsége van, és hosszabb időn keresztül küzdünk valamivel, akkor azokat is ismételten Isten elé vesszük, hogy segítsen rajtunk. Van is egy kifejezésünk, hogy folytatjuk az imaharcot.

Sok mindent és sok mindenkit Isten elé viszünk. De vajon mit tanulhatunk meg ebből az evangéliumi történetből, hogy miként is jó kérni?

Az első fontos kérdés, amit felvet nekünk a kapernaumi százados kérése: hisszük-e mi is azt, hogy Jézusnak annyira egyszerű gyógyítani, segíteni, mint ahogyan mi utasítást adunk egy alkalmazottnak? A százados ugyanis ezt a képet hozta ide. Ha ő egy parancsot ad ki, akkor azt a katonája teljesíti. Ha Jézus kimond valamit, akkor az ugyanúgy teljesül. Amikor mi imádságban kérünk, akkor ezzel a hittel tesszük?

Másról nem tudok itt beszélni, csak magamról. Sok esetben kapom magam azon, hogy bár kérek valamit, de igazából nem is gondolom komolyan, hogy teljesülhet. Csak azt hiszem, hogy valósággá válhat, amit igazából én is meg tudnék tenni, vagy emberi körülmények lehetővé teszik. És mi van a többi kéréssel? Csak elmondom, mert megígértem valakinek, hogy imádkozom érte? Vagy kimondom azzal a hittel, hogy Jézusnál nincsen, semmi, ami lehetetlen? Itt pedig nem arról van szó, hogy majd teljesül-e, vagy sem. Az én hitemnek nem szabad attól függenie, hogy milyen tapasztalataim vannak. Vagy hiszem, hogy Jézusnak megy a gyógyítás, vagy nem hiszem. Vagy hiszem, hogy Jézus mindenható, vagy nem hiszem. A százados példája arra világít rá, hogy kételkedés nélkül szabad csak kérni.

Az imakéréseim hit háttérében pedig benne kell lennie annak is, hogy hiszem, Jézus tud távolról is segíteni. A százados hitte, hogy a Mesternek nem is kell eljönnie hozzá, nem is kell a házába lépnie ahhoz, hogy a házában csodát tegyen. Gondoljunk csak bele abba, hogy ez micsoda hatalmas hit. Nem véletlenül mondta Jézus, hogy „senkiben nem találtam ilyen nagy hitet”. Azt is nehéz volt elhinni, hogy egy két lábon járó rabbi olyan csodákat tesz, amiket a mi Urunk Jézus tett. Azt is nehéz volt elhinni, hogy ez úgy működik, hogy Jézus valakire ráteszi a kezét. De úgy hinni, hogy nincsen sem kézrátétel, sem szemkontaktus, sem semmi más? Azt már rendkívül nehéz. A mi kéréseink is úgy hullanak le a földre, mint az elszáradt falevél, hogyha ez a hit nincsen a háttérében. Jézus úgy is tud gyógyítani, hogy fizikailag nem lép be a házunkba, és mégis ott segít. Ezzel a hittel tudunk úgy kérni, hogy aztán meg is kapjuk mindazt, amit Isten elé vittünk.

A rendíthetetlen hit mellett tudja azt is ez a százados, hogy nem méltó arra, hogy Jézus elmenjen hozzá. Az életünk alapállapota olyan, hogy szükségünk van a bűnvallásra. Nem vagyok méltó arra, hogy Jézussal közösségben legyek, csak úgy, ha Ő megtisztít engem. Azon az estén, amikor az utolsó vacsora volt, akkor Jézus megmosta a tanítványai lábát. Péter pedig kimondta, hogy az ő lábát Jézus nem mossa meg soha. Jézus pedig azt válaszolta, „Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám.” (János evangéliuma 13. rész 9. verse) Akit tehát Jézus nem tisztít meg, annak semmi köze nincsen hozzá. Ezt érzi, ezt tudja a százados, és ezt is fogalmazza meg. Amikor kérek az imádságomban, akkor kimondom, hogy egyébként nem vagyok méltó arra, hogy Jézus a vendégem legyen, csak akkor, ha Ő megtisztít engem?

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. július 26-án.

Ebből a hitből és ebből a meggyőződésből fakad aztán a kérés: „csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám”. Számomra ebben a kérésben már benne van az is, hogy a százados nem akar tovább semmit. Ő nem akar tovább beszélni, csak elmondani a kérését. Nem akarja, hogy Jézus utat tegyen meg, nem akarja, hogy bármi más történjen, csak Jézus mondja ki azt az egy szót. Az igazi kérés ott jelenik meg, ahol nem én akarok, ahol nem én diktálok, ahol nem én vezetek, hanem egyedül Jézus.

Azt hiszem, hogy a kéréseim kudarcra az, hogy ezt én magam sem hiszem így. Kérek, és aztán pedig én magam is tenni akarok valamit. Meg sem várom, hogy megtörténjen a csoda, előtte én is előre mozdítok valamit. Természetesen nem arról van szó, hogy ne vigyem kórházba vagy orvoshoz azt, akit szükséges. Nem arról van szó, hogy ne fogadjam el mások segítségét. Arról van szó, amikor én akarom elindítani a csodát. Ezzel pedig éppen én leszek az, aki megakadályozom. Egy képpel élve, olyan ez, mint amikor egy szép lövésbe belelép a csapattárs. Ő akadályozza meg azt, hogy a csapata gólt szerezzen. Elmerem-e engedni a kéréseimet? Úgy merek-e tenni, mint amikor egy kis hajócskát elengedek a zúgó patak vizében?

„Csak egy szót szólj”! Elég egyetlen szó. Jézusnál nem kell több. Elég egy biztató, egy bátorító, egy gyógyító szó. Egyszer Jézushoz odament egy pogány asszony, és kérte, hogy gyógyítsa meg a gyermekét. Jézus erre azt mondta neki, hogy nem jó elvenni a gyermekek kenyerét és odadobni a kutya'knak. Az asszony azonban nem sértődött meg ezen, hanem csak annyit mondott, de hiszen a kiskutyák is esznek azokból a morzsákból, amik az asztalról leesnek. Nem kell kenyér, elég egy morzsa. Nem szükséges Jézusnak a teljhatalma, elég abból egy szó. Csak egy pici szó.

Hányszor gyógyít minket is néhány szó. „Ne félj”, mondja nekünk Jézus, és elmúlik a félelmünk. „Légy bátor”, halljuk Isten biztatását, és bátran megyünk tovább. „Bocsá'ss meg”, jut el hozzánk a figyelmeztetés, és elmegyünk, és megbocsátunk, és meggyógyul a kapcsolat két ember között. Mennyi, de mennyi történetet tudnánk elmondani arról, hogy mikor és hogyan gyógyított meg minket Jézusnak egy-két szava. Csak egy szó kell, nincsen szükségem másra.

A százados kérése mögött ott van a hit, a teljes és megdönthetetlen bizalom, az a meggyőződés, hogy Jézus az egyedüli, aki segíteni tud. Egyetlen kérdést tegyünk fel magunknak: Van-e nekem ilyen hitem Jézusban?

Amen!